

Embeder, ville søge Forslyttelse. Ganste vist ville saadanne Tilfælde indtræffe, og jeg troer ogsaa, at der uagtet de Omfistelser, der ville finde Sted i Embedskaldene, ville reduceres til et langt mindre Omfang end tidligere, vil være Velighed nok ved de Embeder, der blive vacante, til at en Præst, der ønsker at faae en anden Plads for sin Virksomhed, fordi han og hans Menighed ikke staae i den Harmoni, som er nødvendig for den geistlige Hjerde ligeoverfor Menighedens Medlemmer, kan finde en Virksomhed andetsteds; men i Almindelighed er det dog sandsynligt, at de største, og som Følge deraf, de besværligste Embeder ville gaae over til ganste unge Præster. — Jeg kan ikke være enig med de ærede Herrer af Thingets Medlemmer, som have foreslaaget, at man skulde gjøre Kaldene forskellige ved at fastsætte for nogle en mindre Gagering, og for andre en noget større; thi det vil allerede medføre den Ulempe, at det, man har søgt at undgaae gennem den ved den første Ansættelse tillagte Godtgjørelse af 500 Rd. i geistligt Embede, kun tilbeels forhindres. En Forslytning for en Mand, der er kommen til et lille Embede, hvor han har været nødt til at contrahere, ikke faa ringe en Gjæld, for at sætte sig ind i de nye Forhold, taber ikke saa lidt af sin Værdi, naar han skal bære alle de Udgifter og Omkostninger, som ere en Følge af en saadan Omflytning, ikke at tale om, at der derved gjøres Brud paa det Princip, der har tiltalt mig saa overordentligt: at gjøre Præstekaldene eens i Indtægter netop i den Hensigt, at hensege paa, at Forholdet mellem Menighed og Præst skal være noget saa Bevarende og Uforanderligt som vel muligt, og at Staten ikke skal give Anledning til, at dette Baand bliver løst af verdslige, materielle Grunde. Jeg skal ikke indlade mig paa at undersøge, hvorvidt de foreslaaede Gageringsforhold i Almindelighed kunde ønskes forandrede eller ikke; men det forekommer mig forøvrigt, at, hvad der i saa Henseende er opstillet i det Hele taget, er Noget, der kan tiltale mig. Hvad den Forbød angaaer, som det er foreslaaet at tillægge Præsterne, og hvorpaa der kan holdes 2 Heste og 6 Røer, da troer jeg, efter de Udtalelser, der ere komne fra den ærede Forslagsstiller, ikke,

at det er værd at gaae ind paa saadanne Enkeltheder; der vil jo blive Velighed til at drøfte saadanne enkelte Punkter, naar vi komme videre i Behandlingen af Lovforslaget, og jeg skal derfor ikke indlade mig paa her at omhandle dette Punkt vidtløftigere, hvilket jeg ellers nok kunde føle mig opfordret til. Naar det af et æret Medlem, der havde Ordet før mig — jeg troer, det var det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Bærtelsen) — er udtalt, at man paa Grund af denne Bestemmelse godt kunde nedsætte den normerede Gagerings Størrelse til under 1,000 Rd., saa maa jeg erklære, at jeg rigtignok troer, at dette er en urigtig Opfattelse. Det vil vistnok sjældent staae feil, at en ung Mand, naar han kommer til et saadant Embede, ikke faaer nogen stor Indtægt af et Forbilligende, som det heromhandlede, og jeg troer derfor ikke, at denne Indtægt kunde give Anledning til at nedsætte det her fastsatte Beløb af 1,000 Rd. Der er forøvrigt, saa vidt jeg veed, ikke saa faa Kald, til hvilke der hører flere Kirker, uden at der holdes Capellan, og maaskee der derfor i § 3 kunde være Anledning til at tage særligt Hensyn dertil med Hensyn til Tillæget af 100 Rd. for den ene Kirke. — Hvad Pensioneringen angaaer, saa vil det vistnok ved Sagens videre Gang fra ikke saa faa eller idetmindste fra nogle Sider, gjøre sig gjældende. Bestemmelsen af Pension for Præsterne stiller sig noget anderledes, end for de andre Embedsmænd. Just det, at der indbrages en meget betydelig Indtægt for Staten ved den faste Gageringslov, troer jeg stiller Spørgsmaalet om Pension her noget anderledes end ved andre Embeder. Man har jo hidtil fulgt den Fremgangsmaade, at Pensionen er bleven udredet idetmindste for en stor Deel af Kaldets Indtægter. Naar altsaa Staten faaer den Indtægt, som Kaldet hidtil har givet, saa kunde der vistnok ogsaa af denne særlige Grund her reises Tvivl, om det ikke var vigtigt at holde paa Pensioneringen, idetmindste indtil det hele Forhold ordnes anderledes. Vi maa nemlig huske paa, at den Paastand, der har været reist om Kirkens Eiendomsret til det, hvoraf de geistlige Lønninger flyde, ikke er saa langt bortliggende, at vi tør antage, at den er